

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Biró T. Tamás ügyvéd (**jogi képviselő címe**) által képviselt felperes neve (**I. rendű felperes címe**) I. rendű és **II. rendű felperes neve (II. rendű felperes címe)** II. rendű felperesnek,
a Dr. Horváth - Dr. Jakab Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, kártérítés iránt indított perében,
a Pest Megyei Bíróság 2011. április 26. napján kelt, 21.P.21.329/2010/22. számú ítélete ellen az alperes által előterjesztett fellebbezés folytán, a 2011. október 7. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg - 15 napon belül - a felpereseknek személyenként 100.000 (Egyszázezer) forint másodfokú perköltséget, továbbá az államnak - külön felhívásra - 469.800 (Négyszázhatvankilencezer-nyolcszáz) forint másodfokú eljárási illetéket.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A ...i Bíróság által kibocsátott fizetési meghagyással szemben előterjesztett ellentmondás folytán perré alakult eljárásban az I. és a II. rendű felperesek módosított keresetükben elsődlegesen - a Ptk. 339. § (1) bekezdésére alapítottn -

kártérítés, másodlagosan - a Ptk. 361. § (1) bekezdésére hivatkozással - jogalap nélküli gazdagodás jogcímén az I. rendű felperes részére 3.690.000 forint, a II. rendű felperes részére 4.260.000 forint és ezen összegek után 2006. május 10. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamat, továbbá perköltség megfizetésére kérték az alperest kötelezni.

Keresetüket a 2005. december 31-én kötött kölcsönszerződésből eredő - az I. rendű felperes vonatkozásában 3.000.000 forint, a II. rendű felperes tekintetében 3.600.000 forint - tartozásuk 2006. május 10-én a **B. Rt.** képviselőjében eljáró alperes részére történt visszafizetése miatt őket ért károsodásra alapították.

Előadták azt is, hogy az alperes nem tájékoztatta őket a kölcsönszerződés megkötésekor arról a lényeges körülményről, hogy a cége ellen felszámolási eljárás indult, továbbá a kölcsön visszafizetésekor megtévesztette a felpereseket a tekintetben, hogy - a felszámolótól kapott meghatalmazás alapján - pénzt jogosult átvenni. E magatartással a felperes kárt okozott, ugyanis - az eljárás során csatolt - jogerős bírósági ítéletek alapján a már megadott tartozást ismét ki kell fizetniük.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperések perköltség fizetésére kötelezését kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperések 2006. március 7-én tudomást szereztek arról, hogy a **B. Rt.**-vel szemben felszámolási eljárás indult; és arról is tudomásuk volt, hogy a kölcsönt nem tőle mint magánszemélytől, hanem a **B. Rt.**-től vették fel. A felszámolótól kapott meghatalmazás alapján jogosult volt egyezségi tárgyalások folytatására; tagadta, hogy a felperesektől az összesen 6.600.000 forintot átvette. Azt állította, a nyilatkozatot annak reményében írta alá, hogy a felperések a felszámolási eljárást leállítják; az átvételi elismervényt ebben a felperesi ígéretében bízva írta alá. Hivatkozott arra is, hogy - mivel a felperések ellen indított végrehajtási eljárás még nem fejeződött be, a tartozás behajtására még nem került sor - a kereset idő előtti.

Érdemi ellenkérelmében a 2006. május 20-án kelt átvételi elismervényben foglalt nyilatkozatát - a Ptk. 236. § (4) bekezdése alapján, a Ptk. 210. § (1) és (4) bekezdésére hivatkozással - megtámadta. Kifogása alátámasztásaként előadta: az I. és a II. rendű felperes megtévesztette, amikor a nyilatkozat aláírása ellenében a felszámolási eljárás leállítására tettek ígéretet; az I. és a II. rendű felperes újdonságként adta elő, hogy a kifizetést azért teljesítették az alperes részére, mert a pénzösszeg átvételére a felszámolótól kapott meghatalmazás alapján jogosult volt; erre a korábbi perekben nem hivatkoztak.

Az elsőfokú bíróság az I. és a II. rendű felperes keresetének részben helyt adva az alperest az I. rendű felperes részére 3.690.000 forint tőke, ezen összegből 3.000.000 forint után 2006. május 11. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző napon érvényes jegybanki alapkamattal azonos mértékű késedelmi kamat, továbbá 222.000 forint részperköltség megfizetésére; míg a II. rendű felperes részére 4.140.000 forint tőke, ezen összegből 3.600.000 forint után 2006. május 11. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző napon érvényes jegybanki alapkamattal azonos mértékű késedelmi kamat, valamint 248.400 forint részperköltség megfizetésére kötelezte. Úgy rendelkezett, a II. rendű felperes 7.200 forint, az alperes 469.800 forint illeték megfizetésére köteles az állam javára.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint 2005 októberében a **B Rt.** és a **N-B Zrt.** a **B Rt.** tulajdonában álló, helyrajzi szám alatti hűtőház megvásárlása tárgyában tárgyalásokat kezdtek. Ebben az időben az I. rendű felperes a **N-B Zrt.** igazgatóságának elnöke volt, a II. rendű felperes vezetőségi tagságot töltött be, míg az alperes a **B. Rt.** képviselőjében járt el. Miután a vételhez szükséges pénzösszeg nem állt a vevő rendelkezésére, az ingatlan megvásárlásához banki hitelt kívánt igénybe venni, emiatt az alaptőke-emelést úgy hajtották végre, hogy az új részvényeket 11.400.000 forint értékben a **BB Bt.**, 3.000.000 forint értékben az I. rendű felperes és 3.600.000 forint értékben a II. rendű felperes jegyezte le. Mivel az I. és a II. rendű felperesnek nem állt rendelkezésére a részvények megvásárlásához szükséges pénz, az alperes mint a **B. Rt.** képviselője az I. rendű felperes részére 3.000.000 forint, a II. rendű felperes részére 3.600.000 forint és a **BB Bt.** részére 11.400.000 forint kölcsönt ajánlott azzal, hogy az kizárólag a **N-B Zrt.** alaptőke emelésére használható fel. A pénz átadására 2005. december 29-én került sor.

A felek két-két kölcsönszerződést írtak alá: a 2006. (helyesen: 2005.) december 20-án kelt szerződés szerint a **B. Rt.** az I. rendű felperesnek 3.000.000 forint, a II. rendű felperesnek 3.600.000 forint kölcsönt adott azzal, hogy a visszafizetés határideje 2006. január 30. napja; majd a 2005. december 31-én kelt okirat szerint a visszafizetési határidőt 2006. február 28. napjára módosították.

A ...i Bíróság a 2006. január 6-án jogerőre emelkedett, ... számú végzésével elrendelte a **B. Rt.** felszámolását, és kijelölte a felszámolót.

A **N-B Zrt.** és a **B. Rt.** 2006. január 11-én ingatlan adásvételi előszerződést, majd 2006. február 9-én ingatlan adásvételi szerződést kötött a ...i hűtőház tulajdonjogának átruházása tárgyában. A **N-B Zrt.** mint vevő az előszerződésnek megfelelően, 2006. január 12-én 36.000.000 forintot foglaló címén átutalt a **B. Rt.** mint eladó részére. A **B. Rt.** felszámolásának elrendelésére tekintettel a **P Rt.** felszámoló tárgyalásokat folytatott a szerződő partnerrel, azonban az nem vezetett eredményre; az adásvételi szerződés nem ment teljesedésbe. Az alperes mind a kölcsön felajánlásakor, mind a hűtőház adásvételére vonatkozó szerződés megkötésekor tudomással bírt a felszámolási eljárásról, erről azonban sem a szerződő partnerét, sem az I. és a II. rendű felperest nem tájékoztatta; az I. és a II. rendű felperes a felszámolóval folytatott tárgyalások alkalmával értesült a felszámolás elrendelésének tényéről.

Az alperes a **B. Rt.** közgyűlése megbízásából és meghatalmazása alapján, csődegyezség megkötése érdekében tárgyalásokat folytatott minden adóssal és hitelezővel.

A 2006. május 10-én kelt - ügyvéd által ellenjegyzett és a felek által aláírt, átvételi elismervénynek nevezett - okiratban a **B. Rt.** képviselőjében eljáró alperes elismerte, hogy az I. és a II. rendű felperesnek a 2005. december 31-én kelt kölcsön jogcímén nyújtott 6.600.000 forintot átvette; kijelentette továbbá, hogy az átvett összegben túl a felperesek felé követelése nincs, kamatkövetelést nem érvényesít. Az alperes az átvett összeget a kijelölt felszámolónak nem adta át, ezért a felszámoló a felperesekkel szemben pert indított a kölcsöntartozás és kamatai megfizetése iránt. E peres eljárások a felperesek pervesztésével fejeződtek be; a jogerős ítéletek az I. rendű felperest 3.000.000 forint és kamata, a II. rendű felperest

pedig 3.600.000 forint és kamata, továbbá a perköltség megfizetésére kötelezték; mind az I. rendű, mind a II. rendű felperessel szemben végrehajtási eljárás van folyamatban.

Az elsőfokú bíróság - a Cstv. 8. § (1) bekezdésére, a Cstv. 41. § (1)-(2), (4) és (5) bekezdéseire, valamint a Cstv. 34. § (2) bekezdésére hivatkozással - megállapította, hogy az alperes a meghatalmazás alapján a csődegyezség megkötésével kapcsolatos tárgyalások folytatására volt jogosult, e meghatalmazás nem terjedt ki a cég hitelezőivel és adósaival történő külön megállapodások megkötésére. A felperesek - tekintettel arra, hogy a ...i hűtőház értékesítésével kapcsolatban a felszámolóval és a felhatalmazás alapján az alperessel tárgyalásokat folytattak - alappal vélhették, hogy az alperesnek jogszerűen teljesítenek, azonban az alperes - jogszabályi felhatalmazás hiányában - a felszámolás alatt álló **B. Rt.** képviselőjében nem volt jogosult készpénzt átvenni, nyilatkozatot aláírni és követelésről lemondani. Ennek ellenére ilyen tartalmú, teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt nyilatkozatot tett, és e jogellenes magatartása idézte elő, hogy a felperesek az alperesnek mint álképviselőnek teljesítettek.

Az elsőfokú bíróság az alperes védekezésével szemben megállapította: az alperes a felszámolás elkerülése érdekében csődegyezséget kívánt létrehozni, és ezért a felhatalmazását túllépte, emiatt a Ptk. 221. § (2) bekezdése szerinti teljes kárfelelősséggel tartozik.

Az elsőfokú bíróság a nyilatkozata megtámadására irányuló alperesi kifogással összefüggésben utalt arra, hogy - mivel az alperes a készpénz átvételéről és a járulékos tartozás elengedéséről hatályos jognyilatkozatot nem tehetett - a kifogás csak a készpénz átvételének elismerését illetően vizsgálható. A peres felek előadása, az okiratot szerkesztő ügyvéd tanúkénti meghallgatása, valamint a beszerzett iratok alapján azonban az elsőfokú bíróság arra a meggyőződésre jutott, hogy az I. és a II. rendű felperes a pénzt az alperesnek átadta.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 210. § (1) és (4) bekezdésére alapított - tévedésen, illetve megtévesztésen alapuló - megtámadási kifogása tekintetében kifejtette: az alperes a **B. Rt.** megszüntetésének elkerülése érdekében kért és kapott felhatalmazást a közgyűléstől az egyeztetések lefolytatására, a felszámolási eljárás folyamatáról pontos információval rendelkezett, ezért az a hivatkozása, hogy tévedésben volt, illetőleg az I. és a II. rendű felperes őt megtévesztette, nem foghatott helyt.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság - a Ptk. 339. § (1) bekezdése, valamint a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdése alapján - az alperest az I. és a II. rendű felperesnek okozott kár megtérítésére kötelezte, amely magában foglalja a kölcsönösszeg és annak - a pénz átadása napjától járó - kamatai mellett az I. és a II. rendű felperesekkel szemben indított perekben megítélt perköltséget is. Az e perköltség után igényelt kamatot illetően a felperesek keresetét az elsőfokú bíróság elutasította, tekintettel arra, hogy a felperesekkel szemben indított végrehajtási eljárás még nem fejeződött be.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben előterjesztett fellebbezésében az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a kereset elutasítását, valamint az I. és a II. rendű felperes perköltségben marasztalását kérte.

Fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a 2006. május 10-én aláírt nyilatkozata tartalmával ellentétben pénzáadás nem valósult meg, az abban szereplő 6.600.000 forintot nem vette át. Utalt arra, hogy a felperesek a korábbi eljárások során nem hivatkoztak arra, hogy azért fizették vissza neki a kölcsönt, mert a felszámolótól származó meghatalmazással megtévesztette őket. Előadta: a **B. Rt.** fizetéseképtelenségének megállapítását követően elrendelt felszámolási eljárásban - az **rt.** megmentése érdekében - valamennyi jogszabályban biztosított lehetőséget igénybe kívánta venni; ezt szolgálta a **B. Rt.** tulajdonosaitól származó meghatalmazás is, amely a felszámolási egyezség előkészítésére jogosította fel. Ezt támasztja alá az általa csatolt hitelezői egyezségi megállapodás, amely tartalmazza a felszámolási eljárás megindításának tényét, a képviseltre jogosult felszámoló megjelölését, valamint azt, hogy kifizetés csak a hitelezői egyezség jóváhagyása után történhet. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ezt úgy értékelte, hogy egyenként kívánt megállapodni a hitelezőkkel, ugyanis a hitelezők részére megküldött egyezség ennek ellenkezőjét bizonyítja. A hitelezők tudomással bírtak arról, hogy kifizetés csak a komplex hitelezői egyezség jogerőre emelkedése után lehetséges, ezért a 2006. február 21-i meghatalmazásban foglaltakat nem lépte túl, a megállapodásokat ezzel a felfüggesztő feltétellel kötötte. Ezt támasztja alá az az elsőfokú bíróság által rögzített körülmény is, amely szerint az aláírt megállapodások nem voltak alkalmasak arra, hogy ezt a felek hitelezői megállapodásként értékeljék, ehhez bírósági jóváhagyásra lett volna szükség.

Úgy vélte, az elsőfokú bíróság a meghatalmazásból tévesen következtetett arra, hogy ezzel megtévesztette a felpereseket. Hangsúlyozta: a felperesek nem hitelezői, hanem adósai voltak a **B. Rt.**-nek, a meghatalmazásban pedig csak a „hitelezők” megjelölés szerepel.

A pénzáadást illetően előadta: a felperesek és az ügyvéd tanú is úgy nyilatkoztak, hogy a meghatalmazás a felszámolótól származott, azonban ilyen meghatalmazás nem létezett. Életszerűtlen, hogy ha ilyen meghatalmazással rendelkezett volna, arról a felperesek által irányított gazdasági társaság jogi képviselője nem készít másolatot. Utalt arra is: a tanú nem arról számolt be, hogy a pénz átadását látta, csupán azt állította, hogy amikor belépett a helyiségbe, az alperes egy vastag borítékot rakott el. Állítása szerint ilyen borítékot nem rakott el.

Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság a felperesek írásbeli és szóbeli előadása közötti ellentéteket sem értékelte a kölcsönösszeg visszaadásához szükséges pénzeszközök forrását illetően; a felperesek nem igazolták kellő alapossággal, hogy rendelkezésükre állt-e a 6.600.000 forint, ezért indítványozta a II. rendű felperes édesanyjának tanúkénti meghallgatását. Sérelmezte ugyanakkor, hogy az elsőfokú bíróság e bizonyítási indítványát anélkül utasította el, hogy annak az ítéletben indokát adta volna. E bizonyítási indítványát a fellebbezésében is fenntartotta.

Kiemelte: az a körülmény sem hagyható figyelmen kívül, hogy a felszámoló irodájában 2006. március 7-én készült jegyzőkönyvbe foglalt II. rendű felperesi nyilatkozat szerint a kölcsönt a felszámolóval történő egyeztetést követően kívánják rendezni; erről azonban a 2010. október 12-i jegyzőkönyv szerint a felperesek a felszámolóval nem egyeztettek. Ezért életszerűtlen, hogy a felperesek az alperes részére bármilyen kifizetést teljesítettek. Az elsőfokú bíróság csak a „bírói bizonyosság” szintjén állapította meg, hogy a pénz átadása megtörtént, ez azonban

a levezetett logikai lánc alapján nem bizonyított, ugyanis a felperesek, bár tudomással bírtak a **B. Rt.** elleni felszámolási eljárásról, anélkül fizették vissza a kölcsön összegét, hogy arról a felszámolóval egyeztettek volna; ugyanakkor a perben felhozott, a felszámolótól származó meghatalmazásra - amelyre tekintettel a kifizetést teljesítették -, a korábbi, ellenük folyó eljárásokban nem hivatkoztak.

Azt állította, miután a kifizetés a végrehajtás alapján a felperesek részéről még nem történt meg, a felperesek vonatkozásában hátrány még nem következett be.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes perköltségben marasztalását kérték. Ellenkérelmükben reagáltak az alperes fellebbezésében felhozottakra.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével a tényállást helyesen állapította meg, s helytálló az abból levont jogi következtetése is. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a perbeli kölcsönszerződések a felperesek és a **B. Rt.** között jöttek létre, a felperesek a felszámolás kezdő időpontja után fizettek a hitelező képviselőjére már nem jogosult korábbi képviselőnek (alperesnek), aki az átvett teljesítést nem adta át a **B. Rt.** felszámolójának.

Helytállóan minősítette az elsőfokú bíróság az alperest rosszhiszemű álképviselőnek, akinek eljárását a felszámoló nem hagyta jóvá, ezáltal az alperes részére történt fizetést nem lehetett joghatályos teljesítésnek tekinteni; ennek következtében a felperesek fizetése nem szüntette meg a kölcsön visszafizetésére vonatkozó kötelemüket (kötelezettségüket). Ezért került sor az elsőfokú bíróság által említett, a felszámoló által képviselt hitelező részéről az adósok (felperesek) ellen indított perekben marasztalásukra.

Az álképviselő egyik lényeges, külső - az álképviselővel szerződő fél által érzékelt - mozzanata az álképviselő képviseleti jogának látszata. Éppen ez, a képviseleti jog hamisnak bizonyuló látszata alapozza meg az álképviselő kártérítési felelősségét, amelynek terjedelmét jó- vagy rosszhiszeműsége határozza meg [Ptk. 221. § (1), (2) bekezdés]. Az álképviselő másik, belső - az álképviselő és az álképviselt viszonyát jellemző - mozzanata a képviselőre feljogosító jogviszony hiánya vagy a képviseleti jogkör túllépése, melynek az a következménye, hogy az álképviselő eljárása semmiféle joghatást nem fejt ki az álképviselt jogviszonyaira. Az álképviselt jóváhagyásával azonban az álképviselő eljárását olyannak kell tekinteni, mintha már eleve rendelkezett volna képviseleti joggal. Álképviselőre azonban nem csak a képviselő aktív, hanem passzív oldalán - a jognyilatkozat, teljesítés elfogadása során - is sor kerülhet, ahogy ez az adott esetben is történt.

Az alperest a felszámolás alá került **B. Rt.** a csődeljárásról, a felszámolási eljárásról és a végelszámolásról szóló, az 1993. évi LXXXI. törvénnyel és az 1997. évi XXVII.

törvénnyel jelentősen módosított 1991. évi XLIX. törvény (többször módosított Cstv.) 4. §-a szerinti (jelen per alpereseivel szembeni követelést is magában foglaló) felszámolási vagyona felett rendelkezési jog nem illette meg, az a felszámolás kezdő időpontjában - képviseleti jogával együtt - a törvény erejénél fogva megszűnt [Cstv. 34. § (2) bekezdés], s miután az alperes erről tudott, a teljesítés elfogadásakor, és az átvételi elismervény adós nevében történt aláírásakor, rosszhiszemű álképviselőként járt el.

Az álképviselő Ptk. 221. § (1) és (2) bekezdésén alapuló kártérítési felelősségének elbírálására is irányadó a Ptk. 339. § (1) bekezdése: a kártérítési felelősséget a kár bekövetkezése, a károkozó magatartás és ezek okozati összefüggése, valamint a kimentés hiánya alapozza meg.

A vagyoni kár, fogalma szerint, az a hátrány, amely a károsult vagyonát a károkozó magatartásánál fogva éri. A kár megállapításánál azt kell vizsgálni, hogy mi az a különbség, amely a jogosult vagyonában a károkozó magatartással okozati összefüggésben felmerült. A vagyon mint jogi egység, fogalma szerint egy adott jogalany személyéhez kapcsolódó jogok (aktívák) és kötelezettségek (passzívák) összessége. A kár nem csak a károsult aktív vagyonának csökkenésével, hanem passzív vagyonának (tartozásainak) növekedésével is bekövetkezhet, hiszen mindkét eredmény rontja a vagyon egyenlegét.

Noha a felperesek mint adósok a felszámolás alatt álló hitelezőnek nem teljesítettek, s a követelés a végrehajtási eljárásban sem nyert még kielégítést, káruk azzal következett be - és emiatt kártérítési igényük nem idő előtti -, hogy a hitelezővel szembeni tartozásuk annak ellenére fennmaradt, hogy a tartozás teljesítéséhez szükséges összeget az álképviselőnek átadták. A kár a pénz átadásának időpontjában keletkezett, az alperes felróható magatartása pedig azzal valósult meg, hogy a felperesek teljesítését annak tudatában fogadta el, hogy szabályszerű (a fizetési kötelezettséget megszüntető hatású) teljesítés elfogadására nem volt jogosult. A kár és az alperes magatartása közötti okozati összefüggés egyértelmű, hiszen ha a felajánlott teljesítést nem fogadta volna el, vagy eljárását a felszámoló jóváhagyta volna, a felpereseknek nem keletkezett volna kára, azaz nem állt volna elő az a helyzet, hogy az álképviselő által elfogadott teljesítés ellenére, a hitelezővel szembeni tartozásuk fennmaradt. Az alperes nem tudott felhozni olyan körülményt, amely őt a kártérítési felelősség alól mentesítette volna.

Az alperes megtévesztésre alapított kifogásának bizonyítatlanságát az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, s helyesen találta bizonyítatlannak az alperesnek azt az állítását is, amely tudatosan valótlan tartalmú jognyilatkozatot tett a teljesítés elfogadásáról.

A másolatban csatolt okirati bizonyíték tartalmára és az okiratot szerkesztő ügyvéd tanúvallomására tekintettel az elsőfokú bíróság jogszerűen mellőzte azoknak a közvetett bizonyítékokra vonatkozó indítványok alapján a bizonyítás elrendelését (pénz forrása, stb.), mivel a két közvetlen bizonyíték (átvételi elismervény, tanúvallomás) tükrében célszerűtlen és szükségtelen lett volna [Pp. 3. § (4) bekezdés], s a per mielőbbi befejezését hátráltatta volna. Ezt a fellebbezésben fenntartott indítványt az ítéletábra elutasította.

A Cstv. 8. § (1), 34. § (2) bekezdése és a 41. § rendelkezése alapján az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felszámolási egyezség körében, az adós nevében eljárásra a közgyűlés által meghatalmazott személy nem jogosult a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet kötelezettjeinek (adósainak) teljesítését elfogadni, illetve az adós gazdálkodó szervezet követeléseit illetően jognyilatkozatot tenni.

A fellebbezéssel összefüggésben az ítélet tábla arra mutat még rá, hogy annak a felperesi hivatkozásnak, hogy az alperes a felszámolótól származó meghatalmazással igazolta képviseleti jogosultságát - ilyen tartalmú meghatalmazás létét mind az alperes, mind a **B. Rt.** „f.a.” felszámolója tagadta -, annyiban nem volt jelentősége, hogy az alperes az átvételi elismervényt a **B. Rt.** képviselőjeként írta alá, illetve jognyilatkozatát e minőségében tette, azaz nem kétséges, hogy a képviselőként való eljárás látszatát fenntartotta.

Az ítélet tábla egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával a **B. Rt.** „f.a.” javára a felperesekkel szemben megítélt perköltség kártérítésként való érvényesítését illetően is, hiszen e költsége okozati összefüggésben áll azzal, hogy az alperes az általa elfogadott teljesítést nem adta át a felszámolónak. Káruk a perköltség fizetésére kötelezés folytán bekövetkezett, hiszen a felperesek vagyonának passzív része (tartozásaik) ezzel növekedett. A kártérítés e része után az elsőfokú bíróság nem állapított meg késedelmi (kár) kamatot, mivel azonban e rendelkezést a felperesek nem támadták, e körben az ítélet táblának nem kellett állást foglalnia.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Mivel a fellebbezés nem vezetett eredményre, a másodfokú eljárásban pereszes alperes köteles megfizetni a felperesek - az ügyvédi képviseletével összefüggésben felmerült, s a másodfokú eljárásban kifejtett tevékenységgel arányosan megállapított, általános forgalmi adót tartalmazó - 100.000-100.000 forint másodfokú perköltséget, továbbá az államnak - külön felhívásra - 469.800 forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket [32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1), (2)-(5) bekezdés, Itv. 74. § (3) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés].

Budapest, 2011. október 7.

Pálné dr. Mikola Júlia s.k.
a tanács elnöke

. Vuleta Csaba s.k.
előadó bíró

dr. Farkas Mária s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

(Varga Beatrix)